

Derde zondag van de Grote Vasten “De heilige Kruisverering”

Op zondag, de dag van de verrijzenis van onze Heer, wordt de goddelijke liturgie afgesloten met het volgende zegeningsgebed: “Dat Christus onze God, die opgestaan is uit de doden, zich over ons mogen ontfermen door de kracht en de bijstand van het levenschenkende Kruis...”.

Het Kruis is dus kracht en dynamiek om op te stijgen tot de opstanding. Het Kruis verbant, verbrandt, kruisigt, vernietigt en opent op een andere wijze van zijn. De mensheid is opgesloten in de wereld, elke mens in zijn wereld, verzegeld door de absurditeit van verderf, aftakeling en dood. Het Kruis zegent dit opgesloten zijn door het te openen op een ander leven, een leven bevrijd en los van alle beperking; het waarachtig leven waarnaar we allen verlangen.

Het Kruis duidt het perspectief aan, misschien op paradoxale wijze, dat leven zonder de kracht en de bijstand van het Kruis – een zogezegde beperking – niet het echte leven is. Het Kruis brengt in zijn middelpunt de twee dimensies samen. De dimensie bevat tussen de biologische geboorte en dood of horizontale dimensie en de dimensie tussen doop en verrijzenis.

Op dit kruispunt staan is begrijpen wat de woorden ‘kracht’ en ‘bijstand’ betekenen. Dit punt doet alle menselijke beperkingen, hindernissen en grenzen te niet en brengt de mens in een bewustzijn van grenzeloosheid waar de tijd van het leven - de horizontale dimensie – wordt ingevuld en getransfigureerd door de verticale dimensie van het Kruis. Dit bewustzijn kan de mens tastbaar beleven en ervaren in het Jezusgebed: kruispunt tussen hemel en aarde, tussen “Heb medelijden, Zoon van God”. Het Kruis als een realiteit van verschrikking, wordt realiteit van leven, nieuw en eeuwig leven.

+ V. Dominique – 19 maart ‘23